

[Statsministeren.]

svare, at Regeringen endnu ikke har taget endelig Stilling til Spørgsmaalet om, hvilken Fremgangsmaade der bør følges til Klarlæggelse af, hvorvidt Ministre eller andre direkte ansvarlige i disse Aar har handlet paa en saadan Maade, at der er Grundlag for at drage dem til Ansvar for deres Handlinger. Det drejer sig her om to forskellige Ting, dels om Situationen omkring 9. April 1940, dels om Forholdene til Tyskerne i den efterfølgende Tid, herunder ogsaa fhv. Justitsminister Thune Jacobsens Embedshandlinger, som det ærede Medlem Hr. Jens Johannes Hansen gjorde Bemærkninger om. Den rigtigste Vej at gaa i denne Sag vil formentlig være, at der gøres Brug af Grundlovens § 45, hvorefter hvert af Rigsdagens Ting kan nedsætte en Kommission til at undersøge almentvigtige Sager, og Regeringen vil tage Spørgsmaalet om Nedsættelsen af en saadan parlamentarisk Kommission op til Forhandling med Partierne. Naar den fornødne Klarlæggelse i saa Henseende foreligger, maa der derefter tages Stilling til Spørgsmaalet om Rejsning af Tiltale for Rigsret i Henhold til Grundlovens § 67. For Ministres Vedkommende kan saadan Tiltale rejses af Kongen eller af Folketinget. Kongen kan endvidere lade andre tiltale for Rigsretten for Forbrydelser, som han finder særlig farlige for Staten, naar Folketinget giver sit Samtykke dertil. At en uforbeholden og udtømmende Undersøgelse af de omhandlede Forhold maa foretages, er en given Ting; det kræver saavel Hensynet til Statens Interesser som Hensynet til de Personer, hvis Handlinger det drejer sig om.

Minister uden Portefeuille (Juvul Christensen): Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen er her fremkommet med et Citat fra „Randers Dagblad“ om noget, jeg skal have udtalt ved et Møde. Dette Citat er selvfølgelig ganske forkert og siger lige bestemt det modsatte af, hvad jeg udtalte paa Mødet. Hvad jeg udtalte var, at vi var i en ganske ejendommelig Situation, idet næsten alle Vaaben og al fysisk Magt i Dag var samlet hos Modstandsbevægelsen, men saa sagde jeg videre, at det vilde blive skæbnsvangert, om Modstandsbevægelsen skulde falde for Fristelsen og prøve paa at true sine Krav igennem. Jeg gjorde opmærksom paa, at det vilde være at benytte Metoder, Nazisterne havde brugt, og at der, hvis Modstandsbevægelsen faldt for Fristelsen, var Fare for, at dens Mænd kunde tabe den Fred, vi haaber saa meget af.

Jeg saa Dagen efter Referatet i to Blade, „Randers Dagblad“ og „Randers Amts Avis“, og jeg maa indrømme, at „Randers Dagblad“s Referat var noget ensidigt, og at det kunde misforstaas. Jeg skal henvise til Referatet i „Randers Amts Avis“, som heller ikke er korrekt, men dog ikke saa ensidigt som Dagbladets.

Hjermind: De Bemærkninger, som det ærede Medlem Hr. Henning Hasle paa mit Partis Vegne har gjort til de to foreliggende Lovforslag, kan jeg fuldt ud tiltræde. Særlig de Synspunkter, det ærede Medlem gjorde gældende om den tilbagevirkende Kraft, der skal tillægges den midlertidige Straffelov, ønsker jeg at understrege, thi det maa være i hele det danske Samfunds Interesse, at det siges saa stærkt som muligt, at denne Lovs tilbagevirkende Kraft ikke kan være Præcedens for en Lovgivning under Fredsforhold. Det var alene Fjendens Tvangsregimente, der forhindrede Lovgivningsmagten i at belægge de Geringer, som det danske Folk i disse Aar betragtede som de mest strafværdige Forbrydelser, vi havde oplevet, med Straf.

Efter det foreliggende Lovforslag skal Straffeloven have tilbagevirkende Kraft til 9. April 1940. Der er her sket en Ændring i Forhold til det oprindelige Forslag, der blev til paa Frihedsraadets Initiativ og derefter, som nærmere omtalt af det ærede Medlem Hr. Henning Hasle, overgivet ham og mig af den nuværende Forsvarsminister til Udtalelse. Efter det oprindelige Forslag kunde Straffen nemlig ogsaa finde Anvendelse paa Handlinger, der var begaaet forud for denne Dato.

Jeg kan tilslutte mig, at man tager den Dag, da Fjenden rykkede ind i Landet, som Begyndelsesterminen for Straffen for Landsforræderi og anden landsskadelig Virksomhed, men jeg finder det rigtigt i samme Forbindelse at fremhæve, at saadan som Formuleringen af § 1, Stk. 2, er blevet, vil Betydningen af den 9. April 1940 i mange af Lovens Tilfælde kun være symbolsk. Der staar nemlig i § 1, Stk. 2, at de i denne Lov omhandlede Handlinger, der er foretaget forinden den 29. August 1943, er straffri, saafremt Gerningsmanden handlede i Henhold til Lov eller en af lovlig dansk Myndighed inden for dennes Myndighedsomraade given Ordre. Derved understreges, som det tidligere er blevet fremhævet i Dag, i selve Straffeloven den 29. August, den lykkeligste Dag i Besættelsens Historie.

Efter Lovforslagets § 3 findes der for